

Εἰς τῆς δόξης τὰ κοτρόνια
μ' ὄφι μελαγχολικὴν
ἐνθυμῆθη καὶ τὰ χρόνια
τοῦ μεγάλου Χασεκῆ.

Καὶ τὰ δάκρυα τὸν πῆραν
κι' ἔκλαψε κι' αὐτὸς πικρὰ
μ' ὄλην τὴν χρυσὴν τὸν σπείραν
κλέη πρὸ πολλοῦ νεκρά.

Τότε θεραπόντων στίφη,
ποῦ δουλεύουν τὰ Παλάτια
κι' ἔχουν ζάχαρι σ' τὰ χεῖλιμα.

Ἔτρεξαν εἰς τὸν Καλιφῆ
καὶ τοῦ σκούσιαν τὰ μάτια
μὲ μεταξωτὰ μακντύλια.

Μὰ κι' ἐγὼ, βρὶ Περικλέτο, μόνος μου κι' ἰδιαιτέρως
ἐσημείωσα τὸ μέρος,
ὅπου σ' ὅταλας τὸ δάκρυ τοῦ συμμάχου μας Σουλτάνου
νὰ τὸ δείγω σ' τοὺς πολίτας τῆς κλεινῆς Ἰστανόπου.

Φασουλῆς ὁ κακομοῖρης κι' ὁ μεγάλος ὁ Βεζύρης.

Φ. — Τὶ μεγάλο πατηγύρι!..
κι' ἐγὼ πῆρα τὸν Βεζύρη,
κι' εἶπα τότε σ' τὸν Φερῆδ:
Ἐλα στρώσε τὴν ἀριδ
μὲς σ' τὸν θεῖο Παρθενώνα, σύμμαχέ μας Τουρκαλῆ,
καὶ τοῦ πρόσφερα τσιμποῦκι μὲ κατὰ χρυσοῦ λουλιῆ.

Ζήτω φώναζε τὰ κράτη, ποῦναι πάντ' ἀγαπημένα,
κι' ἄρχισα μὲ τὸν Βεζύρη οὐδαρὰ συνομιλίας...
δὲν μοῦ λές, ἀλήθεια, τζάνουμ, ὅς ἐπῆγε τρία κι' ἕνα
μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ φίλου Βασιλῆ τῆς Ἰταλίας;

Τὶ τρομάρα περισσὴ
φίλων πρόσσωπα κερδίνει...
τὰ χρειάστηκες καὶ σὺ
μὲ τὸν κύριον Τिटόνι;

Τὰ χρειάστηκες κι' ὁ Τούρκος, ποῦναι πρῶσευτὴς σ' τὴν Βιέννη,
καὶ σ' τὸν Ἀδριανταλ ἐπῆγε γιὰ τὴ μάθη τὶ συμβαίνει,
ὅ δὲ κύριος Βαρόνος τοῦ π' ἐμφρόνος νὰ συγάζη
κι' ὁ Τिटόνι σ' τὴν Ἀθήνα πῆγε μοναχὰ γιὰ χάρι.

Ἔτρόπωσαν εἰς τὸ καυκί των, Τουρκαλῆ, σὰν σαλιγκάρια
κι' οἱ τραοὶ τῆς Ἑσπερίας,
καὶ τῶν Ἰταλῶν ὁ τύπος ἔγινε μαλλιά κουδάρια
μὲ τὸν τύπο τῆς Ἀδορίας.

Ἄλλοι, τώρα τρομασμένοι
μὲς ρωτοῦνε τί σημαίνει
τοῦ Τिटόνι τὸ ταξεῖδι,
καὶ τοὺς πᾶσι ριπιτιδι.

Ἐίδαν πῶς ἡ Ρωμηοσύνη δὲν ἀπλόνη τραχανῆ
κι' ἔφριξαν λαοὶ καὶ κράτη κι' ἐμελέτησαν καινὰ.
Τὶ μνηστῆρες τὴν φερμάρον, λές καὶ νᾶναι Πηνελόπη...
τᾶχασαν καγκελαρίας καὶ σουτεπαρῶθ' ὅ σφατρα...

ὅμως γιὰ φαντάσου, τζάνουμ, τί δὰ ποῦνε σ' τὴν Εὐρώπη
τώρα ποῦλες κι' ὁ Σουλτάνος κι' ὁ Βεζύρης ἰδῶ πέρα.

Δὲν μὲς νοιάζει, δὲν μὲς μέλει,
κι' ὅ, τι θέλει κι' ὅπως θέλει,
κάθε μποῦφος ἔς σφουρίξει...
ποῦρε γιὰ τέτοια χαμπαρλίζε;

Καὶ σὺς λέγω μὰ τὴν αἰγλὴν καθενὸς κιονοκράνου
τοῦτοῦ τοῦ Παρθενώνος
ὅτι σύμμαχός μας μόνος
ἦτο κι' εἶναι τὸ Ντιβάνι τοῦ λαοφιλοῦ Σουλτάνου.

Πῖνε τσιμποῦκι, σύμμαχε, μαζὶ μου ξεπλωμένος
μέσα σ' αὐτὸ τὸ τέμενος φωτὸς ἀγκαλιώτου,
κι' ὁσάκις ἐργεταὶ κι' ἰδῶ κανέναν φίλος ξένος
μὲ τὰ πυροεγγήματα τραβῆ τὸν διάβολό του.

Ἄσο κακὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ πάθῃ μὲ τὸν χρόνο
ἔμας, Φερῆδ, τὸ κῆνος σὲ μὰ βραδεῖα καὶ μόνο.
Πότε μὲ παληφωσφόρα πᾶμε καὶ τὸν βρωμίζομε,
πότε μὲ τῶσαις ἀσχημάτια, Φερῆδ, τὸν ἀσχημίζομε,
πότε τραπέζια γίνονται μ' ἄρνη τῆς σούδας λάγα
κι' ἔρχονται χασαπόσκυλα καὶ γλιφουν τὰ ποσάγια.

Μὴν τρομάζει τὸν Τिटόνι, βρὶ διαδόντρου μου κουλουκι,
ποῦ σὺς κάθισε παλοῦκι,
κι' ἄφηνε τὸ μαχμουρλοῦκι
κι' ἔλα ροῦφα τὸ τσιμποῦκι.

Κι' ὁ καπνὸς τῶν τσιμποῦκῶν μας σὰν παλῶν σφαγῶν
πρὸς τὸν ὄρθον ἐλοταξ
τῆς Παλλάδος, νὰ πηγαίει,
κι' ἔντινε μπακαλοῦμ γιὰ σένα
καφρενὲς ἰδῶ νὰ γένη
νὰ τὰ λές μαζὶ μ' ἐμένα.

Κι' ἄπ' ἰδῶ, Φερῆδ, κι' ἔκστ
νὰ μυρίζη τοῦμ πεκί,
οὐό, τοῖπουρο, ρακί.

Μὰ κι' ἂν γίνη καφρενέτο καὶ ταβέρνα καὶ λουάντα
δὲν θὰ χάση τὸνομά του, Παρθεῶν δὰ μείνη πάντα.

Ἦές σ' τὸν ἐνδοξο Καλιφῆ νὰ πεθαίνη γιὰ Γηχοῦρη
καὶ παράσημο νὰ δώσῃ καὶ σ' ἐμὲ τὸν σκυλομοῖρη,
νὰ σκορπίη μὲς σ' τοὺς θρόμους Μετζηπτιδες κι' Ὁσμανῆδες
καὶ νὰ σκύβουν καὶ νὰ πέρουν τῶν Ἑλλήνων μας οἱ παῖδες.

Ἦές του, τζάνουμ, πότε πότε νὰ μὲς ἔρχετ' ἰδῶ πέρα
σ' τὸν εὐθέτερον ἀέρα,
νὰ τοῦ φεῖγη τὸ μαράκι
καὶ ν' ἀφίγη καὶ παραδες
τοῦ Μερκούρη νὰ μοιράζη
σ' τοὺς ἐνδόξους φοικαράδες.

Τέτοια τοῦλεγα σπουδαῖα τοῦ συμμάχου Τουρκαλῆ,
πλὴν ἐκεῖνος ὁ φιλέλλη, ποῦ λατρεύει τὰ καλά,
παρ' ἑλπίδα, Περικλέτο, δίχως καὶ μιλιά νὰ βγάλη,
τὸν λουλιῆ τοῦ τσιμποῦκου τοῦ μοῦ τασικίε σ' τὸ κεφάλι.

Π. — Σούκανε πολὺ καλά,
κι' ὄρες φάπαις, μπουνταλέ,
κι' ἔπο μέρους μου πολλαῖς
γιὰ τὰ ψέμματα ποῦ λές.